

Sygn. akt II AKa 216/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Katarzyna Capałowska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Edyty Luchcińskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2020 r.

sprawy

1. *M. Z. s. H. i W. z d. P. urodz. (...) w W.*

1. *O. G. - Ż. c. J. i T. z d. S. urodz. (...) w T.*

2. *N. M. s. I. i M. z d. M. urodz. (...) w B.*

oskarżonych z art. 148 § 2 pkt 1 i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (ad. 1 i 2) i art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 148 § 2 pkt 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 119 § 1 k.w. (ad. 3)

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 listopada 2018 r. sygn. akt XII K 184/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonych M. Z., O. G. - Ż., N. M.;

I. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając wydatkami Skarb Państwa – również w zakresie tych związanych z apelacją prokuratora;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. G. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonego N. M. wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 216/19

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Okręgowy w Warszawie sygn. akt XII K 184/16

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. Z.</p>		
Lp.	Zarzut	
	<ul style="list-style-type: none"> - obrazy art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. - obrazy art. 162 § 1 k.k. - obrazy art. 60 § 3 k.k. - rażącej niewspółmierności kary 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się do zawartego w pkt 1a zarzutu obrazy art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. przyznać należy rację skarżącemu, że Sąd Okręgowy rzeczywiście podczas rozprawy głównej w dniu 2018 r. informując strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym M. Z. i N. M. nie uprzedził o</p>		

możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego oskarżonemu M. Z. z art. 162 § 1 k.k., który to występki został przypisany temu oskarżonemu w zaskarżonym wyroku.

Postępując w ten sposób Sąd Okręgowy formalnie dopuścił się obrazy przepisu prawa procesowego tj. art. 399 § 1 k.p.k., ale jednocześnie stwierdzić należy, że owo uchybienie Sądu nie miało wpływu na treść wyroku i wbrew twierdzeniom autora apelacji nie naruszyło prawa do obrony oskarżonego. Należy bowiem podkreślić, że oskarżonemu M. Z. zarzucono w pkt I aktu oskarżenia popełnienie wspólnie i w porozumieniu dopuszczenia się kwalifikowanej zbrodni zabójstwa z art. 148 2 pkt 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. a zatem przyjęta przez Sąd meriti kwalifikacja prawna czynu przypisanego temu oskarżonemu z art. 162 § 1 k.k. jest znacznie łagodniejsza w zakresie ustawowego zagrożenia. Ponadto w istocie przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 162 § 1 k.k. nie było również żadnym zaskoczeniem dla oskarżonego i jego obrońcy gdyż była ona już wcześniej zastosowana przez Sąd Okręgowy, który poprzednio rozpoznawał przedmiotową sprawę w pierwszej instancji.

W opisanej sytuacji w ocenie Sądu odwoławczego nie można uznać, że formalny brak uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu określonego w pkt I aktu oskarżenia i zastosowanie w omawianym zakresie naruszyło prawa oskarżonego do obrony.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 162 § 1 k.k. zawarty w pkt 2 przedmiotowej

apelacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego z dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych dotyczących omawianego czynu wynika, że ustalenia te są kompletne w zakresie znamion występku określonego w art. 162 § 1 k.k. Bez wątplenia bowiem pokrzywdzony A. O. (1) w nocy z 16 na 17 sierpnia 2012 r. w lesie w okolicach miejscowości K. gmina W. znajdował się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia a oskarżony M. Z. nie udzielił mu pomocy mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo uraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Oskarżony widział bowiem, że pokrzywdzony został oblany substancją łatwopalną i następnie podpalony i pomimo tego w żaden sposób nie zareagował, nie udzielił mu pomocy tylko wsiadł do samochodu razem z N. M. i razem odjechali pozostawiając płonącego pokrzywdzonego.

Powyższe zachowanie bez wątplenia wyczerpuje znamiona występku określonego w art. 162 § 1 k.k. Podkreślić zaś należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego z dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych w żaden sposób nie wynika, że M. Z. nie mógł udzielić pomocy A. O. (2) bez narażenia własnej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Powyższe twierdzenia autora apelacji potraktować należy jako nieudolną próbę kwestionowania ustaleń faktycznych poprzez błędny rodzajowo zarzut obrazy prawa materialnego, który może być postawiony i ma rację bytu tylko wówczas gdy akceptowane są w całości ustalenia faktyczne. Z powyższych względów uznać należy

omawiany zarzut za całkowicie chybiony i bezpodstawny.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 60 § 3 k.k. zawarty w pkt 2b przedmiotowej apelacji. Z treści zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd Okręgowy zastosował obligatoryjnie nadzwyczajne złagodzenie kary w zakresie czynu przypisanego w pkt 1 wskazując w sposób logiczny i przekonujący powody zastosowania art. 60 § 3 k.k. Uznać jednak należy, że wskazane okoliczności i podstawy nie odnoszą się do czynu przypisanego oskarżonemu M. Z. w pkt 3 wyroku i zakwalifikowanego z art. 162 § 1 k.k. gdyż w tym zakresie nie zostały spełnione warunki formalne do zastosowania omawianej instytucji. Z treści art. 60 § 3 k.k. wynika bowiem, że ma on zastosowanie do sprawcy współdziałającego z innymi osobami. Natomiast czyn określony w pkt 3 wyroku został popełniony i przypisany tylko oskarżonemu M. Z. i chociażby tylko z tego powodu nie mogła zostać zastosowana instytucja obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary określona w przedmiotowym przepisie.

W omawianej apelacji podniesiono również zarzut orzeczenia wobec oskarżonego M. Z. rażąco niewspółmiernej kary 3 lat pozbawienia wolności za czyn przypisany w pkt 3 wyroku.

Przedmiotowy zarzut również uznać należy za chybiony i bezpodstawny. Wbrew twierdzeniom skarżącego orzeczona kara w żaden sposób nie przekracza stopnia winy oskarżonego. W ocenie Sądu odwoławczego kara 3 lat pozbawienia wolności uwzględnia

w sposób właściwy zarówno bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, jego charakter, oraz okoliczności jego popełnienia jak również pozostałe dyrektywy i cele kary określone w art. 53 k.k. Sąd odwoławczy w pełni podziela przedstawione przez Sąd Okręgowy argumenty zawarte w końcowej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku dotyczące rodzaju oraz wymiaru kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych za przypisane im czyny, w tym w odniesieniu do M. Z..

Stanowisko Sądu meriti w omawianym zakresie jest logiczne, przekonujące i uwzględnia w należyty sposób wszystkie okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie Sądu w omawianym zakresie. Natomiast treść zarzutu oraz wywody skarżącego zawarte w uzasadnieniu apelacji nie zawierają przekonujących i merytorycznych argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć orzeczenie Sądu I instancji odnośnie wymiaru kary i doprowadzić do jej złagodzenia.

Wniosek

- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 162 § 1 k.k. (pkt 1),
- o zmianę wyroku i złagodzenie kary (pkt 2),
- o uchylenie wyroku w części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie są zasadne gdyż brak jest podstaw do uniewinnienia oskarżonego od czynu z art. 162 § 1 k.k., złagodzenia rażącej kary oraz uchylecia wyroku i przekazania sprawy we wnioskowanym zakresie.</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego N. M.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>- obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, - rażącej niewspółmierności kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu zasadny, częściowo zasadny lub niezasadny</p>		
<p>Podniesione w przedmiotowej apelacji zarzuty oraz wnioski końcowe są chybione i bezpodstawne.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. odnośnie oceny zebranych w sprawie dowodów w tym także wyjaśnień oskarżonych M. Z. oraz N. M. oraz opinie biegłych.</p> <p>Kwestia rozliczeń finansowych z pokrzywdzonym A. O. (1) została przez Sąd meriti prawidłowo</p>		

ustalona i nie można podzielić stanowiska autora apelacji, że uczyniono to w sprzeczności z zeznaniami świadków E. Ż., T. P., O. L. oraz wyjaśnieniami oskarżonej O. G. – Ż.. Sąd Okręgowy dokonał bowiem wszechstronnej analizy i prawidłowej oraz swobodnej oceny wymienionych dowodów co wynika z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonych w sprawie dowodów w tym także tych kwestionowanych w omawianej apelacji przez obrońcę oskarżonego jest wnikliwa, wszechstronna, nie zawiera błędów natury faktycznej i logicznej, respektuje zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i z tego względu zasługuje na pełną akceptację ze strony Sądu odwoławczego. Dotyczy to także wniosków Sądu meriti wynikających z opinii biegłego z zakresu pożarnictwa oraz pozostałych opinii wymienionych przez Sąd i stanowiących podstawę ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu odwoławczego podniesione przez autora omawianej apelacji okoliczności mają charakter wyłącznie polemiczny a część z nich nie ma również znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. W sposób prawidłowy i w pełni respektujący zasadę określoną w art. 7 k.p.k. zostały ocenione również wyjaśnienia oskarżonego N. M. oraz M. Z.. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wskazano w sposób logiczny i przekonujący dlaczego uznano za wiarygodne wyjaśnienia M. Z. i poczyniono w oparciu o ten dowód ustalenia faktyczne jak również dlaczego nie obdarzono walorem

wiarygodności żadnej z wersji podawanych przez oskarżonego N. M.. Sąd Okręgowy dokonał bardzo szczegółowej, wnikliwej i wszechstronnej analizy oraz oceny tego ostatniego z wymienionych dowodów i zasadnie uznał, że oskarżony ten na poszczególnych etapach postępowania podawał całkowicie rozbieżne wersje zdarzeń i każda z nich zmierzała do uwolnienia się N. M. od odpowiedzialności karnej. Ponadto wyjaśnienia te nie znalazły żadnego potwierdzenia w zgromadzonych w sprawie dowodach a w określonym zakresie wręcz zostały przez pozostałe dowody wykluczone jako odpowiadające rzeczywistości przebiegowi zdarzeń objętych aktem oskarżenia w przedmiotowej sprawie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti nie dopuścił się również obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zakresie oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka E. Z.. Stanowisko Sądu I instancji uznać należy w tym zakresie za trafne, prawidłowe i przekonujące. Natomiast autor apelacji nie przedstawił żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów podważających powyższą decyzję procesową Sądu Okręgowego.

W ocenie Sądu odwoławczego w pełni trafne i prawidłowe są również ustalenia Sądu meriti, że to oskarżony N. M. zadał pokrzywdzonemu rany klute nożem, gdyż powyższe ustalenie, kluczowe dla odpowiedzialności tego oskarżonego, w zakresie czynu przypisanego w pkt 2 zaskarżonego wyroku znajduje pełne oparcie w materiale dowodowym

zgromadzonym w niniejszej sprawie, który został uznany za wiarygodny i przekonujący i który został wskazany jako podstawa poczynionych ustaleń faktycznych w tym zakresie zasadnicze znaczenie mają wyjaśnienia złożone przez oskarżonego M. Z., które zostały zasadnie uznane za wiarygodne i które w sposób jednoznaczny wskazują na sprawstwo oskarżonego N. M. w omawianym zakresie.

Sąd Apelacyjny nie podziela również stanowiska autora omawianej apelacji, że orzeczona w pkt 2 wyroku kara 25 lat pozbawienia wolności jest karą rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uznany za trafny i zasadny ale tylko wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich to stwierdzenie przez Sąd drugiej instancji naruszenia dyrektyw wymiaru kary, które określa art. 53 k.k. i co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprowadzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia. W przedmiotowej sprawie żadna z wyżej wskazanych okoliczności nie zachodzi. W tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku,

która odnosi się do kwestii kar orzeczonych wobec oskarżonych w tym N. M. wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że Sąd meriti miał na uwadze wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na wymiar tej kary oraz nadał tym okolicznościom właściwe znaczenie. Zasadnie stwierdzono, że w odniesieniu do oskarżonego N. M. okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi, a stopień winy tego oskarżonego jest na tyle wysoki, że żadna inna kara, niż ta orzeczona w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności, nie spełniałaby indywidualnych i ogólnoprewencyjnych celów kary. Podkreślić należy za Sądem I instancji, że oskarżony dopuścił się zbrodni zabójstwa działając ze szczególnym okrucieństwem a zatem przestępstwa o najcięższym ładunku społecznej szkodliwości, godzącego w najważniejsze dobro prawnie chronione tj. ludzkie życie. Całkowicie trafnie również uznano, że oskarżony nie tylko zadał śmiertelne ciosy ale skazał również pokrzywdzonego na śmierć w męczarniach, nie podejmując żadnej próby złagodzenia jego niewątpliwie ponadprzeciętnych cierpień, co świadczy o bardzo wysokim stopniu zawinienia oskarżonego, który zachował się w sposób brutalny i okazał pogardę dla ludzkiego życia innego człowieka. W takiej sytuacji przy braku istotnych okoliczności łagodzących zasadnie uznano, że jedyną karą adekwatną do charakteru przypisanej zbrodni jest kara 25 lat pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu odwoławczego wskazane przez obrońcę oskarżonego w końcowej części uzasadnienia apelacji okoliczności

<p>i względy w żaden sposób nie podważają stanowiska Sądu I instancji w omawianym zakresie. Uznać należy zatem, że skarżący nie wykazał w sposób przekonujący aby orzeczona wobec oskarżonego N. M. kara 25 lat pozbawienia wolności była karą rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Proponowana przez autora apelacji kara 12 lat pozbawienia wolności ze wskazanych wyżej powodów nie może być zaakceptowana gdyż byłaby to kara rażąco niewspółmiernie łagodna, która w żaden sposób nie uwzględnia charakteru oraz okoliczności przedmiotowego czynu przypisanego oskarżonemu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie, - o zmianę wyroku i złagodzenie orzeczonej kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd meriti w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny dotyczący oskarżonego, dokonał prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu i orzekł karę, która nie nosi cech rażącej surowości a zatem brak jest podstaw do zmiany wyroku w omawianym zakresie i tym samym do uwzględnienia wniosków zawartych w przedmiotowej apelacji.</p>		
<p>Apelacja prokuratora</p>		

zarzut		
- błędu w ustaleniach faktycznych przyjęte za podstawę wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o uznaniach zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Podniesione w przedmiotowej apelacji zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych dotyczące oskarżonych M. Z. oraz O. G.- Ż. są całkowicie chybione i bezpodstawne a nadto zostały również w sposób formalnie wadliwy zredagowane.</p> <p>Z istoty zarzutu określonego w art. 438 pkt 3 k.p.k. wynika bowiem, że zarzut ten służy podmiotowi skarżącemu do kwestionowania całości lub też poszczególnych elementów strony przedmiotowej lub podmiotowej składających się na stan faktyczny sprawy. Prawidłowa redakcja zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych ma szczególnie istotne znaczenie przy apelacji wnoszonej na niekorzyść oskarżonych, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z treścią art. 433 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podniesionych zarzutów, jeżeli zostały one wskazane w środku odwoławczym. Natomiast w art. 434 § 1 k.p.k. określony został ograniczony zakaz pogorszenia sytuacji oskarżonego. Może bowiem to nastąpić tylko wówczas gdy wniesiono środek odwoławczy oraz w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym. Z utrwalonego</p>		

orzecnictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych dotyczącym omawianego przepisu wynika również, że granice rozpoznania środka zaskarżenia wniesionego na niekorzyść określają zwerbalizowane zarzuty. Odnosząc się do postawionych w omawianej apelacji zarzutów stwierdzić należy, że zostały one zredagowane w sposób formalnie błędny. W pierwszej części obu zarzutów w istocie tożsamy treściowo autor apelacji zarzuca wyciągnięcie błędnych wniosków i uznanie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w szczególności wyjaśnienia oskarżonych oraz pozostałe wymienione przez prokuratora dowody nie pozwalają na ustalenie, że oskarżony M. Z. nie dopuścił się zbrodni z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. (zarzut pierwszy), zaś oskarżona O. G. – Ż. nie działała w celu zmuszenia A. O. (2) do zwrotu wierzytelności i swoim zachowaniem nie wypełniła znamion czynu z art. 191 § 2 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Taka treść obu postawionych zarzutów wskazuje bowiem w pierwszej ich części, że kwestionowana jest ocena wymienionych w zarzutach dowodów w zakresie wniosków jakie wysnuł z dokonanej analizy i oceny tych dowodów, zaś w końcowej ich części skarżący kwestionuje kwalifikację prawną czynu poprzez zarzuty błędności w ustaleniach faktycznych. Należy zatem podkreślić, że od profesjonalnego podmiotu jakim jest prokurator można i należy oczekiwać, że treść postawionych zarzutów będzie zgodna z ich rodzajowym określeniem zawartym w art. 438 k.p.k. W ocenie Sądu odwoławczego pierwsza część obu zarzutów odnosi się w istocie do obrazy art. 7 k.p.k. a nie do

błędu w ustaleniach faktycznych. Poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. nie można bowiem kwestionować oceny poszczególnych dowodów, gdyż do tego służy właśnie zarzut obrazy art. 7 k.p.k. ale takiego w omawianej apelacji nie postawiono. Wyciągnięcie błędnych, sprzecznych z treścią danego dowodu wniosków jest formą naruszenia art. 7 k.p.k. gdyż ocena dowodów dokonana przez Sąd nie może zawierać błędów natury faktycznej i logicznej, powinna respektować zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Uchybienia Sądu w omawianym zakresie stanowią więc przejaw dowolnej a nie swobodnej oceny określonego dowodu i naruszenie art. 7 k.p.k. a nie jest błędem w ustaleniach faktycznych w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k. W podobny sposób odnieść się należy do końcowej części obu zarzutów, które również w zasadniczej części zostały wadliwie formalnie zredagowane. Skarżący prokurator poprzez zarzut błędu w ustaleniach faktycznych kwestionuje w istocie kwalifikację prawną czynów przypisanych obojgu oskarżonym. Kwestia oceny czy oskarżony wypełnił lub nie znamiona określonego czynu stanowiącego zbrodnię lub występki może być kwestionowana ale poprzez właściwy do tego rodzajowy zarzut czyli obrazę prawa materialnego określoną w art. 438 pkt 1 k.p.k. Takiego zarzutu w przedmiotowej apelacji jednak nie postawiono. Należy zatem podkreślić, że jedyny prawidłowy formalnie element zawarty w obu omawianych zarzutach, który może być kwestionowany w ramach uchybienia określonego w art. 438 pkt 3 k.p.k. to kwestia ustalenia, że zarówno M. Z. jak również O. G.–

Ż. „nie działali w celu zmuszenia A. O. (2) do zwrotu wierzytelności”. Jednocześnie jednak podkreślić należy, że powyższy element ustaleń faktycznych ma znaczenie ale tylko dla bytu czynu określonego w art. 191 § 2 k.k. gdyż stanowi dodatkowe znamię przestępstwa zmuszenia, którego ustalenie jest konieczne do przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 191 § 2 k.k.

Powyższa kwestia nie ma zatem znaczenia dla kwalifikacji prawnej z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. gdyż nie stanowi jednego ze znamion przedmiotowej zbrodni. Miałaby ona zaś znaczenie w odniesieniu do oskarżonej O. G. – Ż. ale uznać należy, że została ona w sposób prawidłowy ustalona w przedmiotowej sprawie przez Sąd meriti.

Analiza i ocena zebranych w sprawie dowodów, które nie zostały przecież zakwestionowane poprzez zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie pozwala na ustalenie, że oboje oskarżeni podjęli określone w przypisanych im czynach działania wobec A. O. (2) w celu zmuszenia tego pokrzywdzonego do zwrotu wierzytelności. Skoro autor omawianej apelacji nie zakwestionował w sposób skuteczny dokonanej przez Sąd meriti oceny zgromadzonych w sprawie dowodów poprzez właściwy do tego zarzut obrazy art. 7 k.p.k. to tym samym brak jest również podstaw do skutecznego zakwestionowania dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w odniesieniu do przypisanych poszczególnym oskarżonym czynów mają pełne

<p>oparcie w materiale dowodowym wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, który został oceniony w sposób swobodny w pełni respektujący zasadę zawartą w art. 7 k.p.k.</p> <p>Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji wniesionej przez prokuratora.</p>	
Wniosek	
- o zmianę wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej i wymiaru kar odnośnie oskarżonych M. Z. i O. G.Ż.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o uznaniach wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
W związku z tym, że kwalifikacja prawna czynu przypisanego obojgu oskarżonym jest trafna i prawidłowa a zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych chybione brak podstaw do uwzględnienia wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymany w stosunku do wszystkich oskarżonych.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezpodstawność i niezasadność zarzutów odwoławczych oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu odnośnie wszystkich oskarżonych.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zaś w zakresie apelacji prokuratora, która nie została uwzględniona wydatkami za postępowanie odwoławcze zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. obciążono Skarb Państwa

7. PODPIS
Zbigniew Kapiński Anna Zdziarska Katarzyna Capałowska

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego M. Z.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 3, 7, 8 i 10 wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść <input type="checkbox"/> na niekorzyść	<input type="checkbox"/> w całości	
#w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
□	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 1 i 3 wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana